

18. Međunarodni pozorišni festival
10. oktobar 2023.
Izveštaj selektora 18. Međunarodnog pozorišnog festivala Joakimfest
ILUZIJE U OGLEDALU STVARNOSTI

Punoletstvo ovog značajnog međunarodnog festivala obeležiće predstave koje problematizuju surovost, kontroverze, urušavanje opšteg sistema vrednosti, odsustvo elementarne ljudskosti i empatije u savremenom svetu. Iako je reč o neveselim, upozoravajućim temama, način njihovog kreativnog i umetničkog tretmana u selektovanim ostvarenjima, nudi mogućnost gledaocima da se i kroz optiku duhovitog, ironičnog, na momente i sarkastičnog otklona, suoče sa mnogobrojnim društvenim, ideološkim, istorijskim, sociološkim, porodičnim i intimnim pojavama u izuzetno turbulentnoj i, u mnogo čemu, traumatičnoj epohi. Najzbuđljivije pozorište svoje ishodište pronalazi u univerzalnim kategorijama, mitovima, legendama, pričama, događajima i sudbinama neraskidivo povezanim sa današnjicom, dokazujući da su čovekova priroda i postojanje konstante koje stvaraju neophodne predušlove za razumevanje života u svim njegovim pojavnim oblicima. Pri tome su snovi, mašta i iluzija o „najboljem od svih mogućih svetova“ najčešće u tragično-komičnom raskoraku sa realnom slikom stvarnosti.

Za 18. Međunarodni festival Joakimfest predlažem sledeće predstave:

1. **„San o zavičaju“**, Ivan Velisavljević, režija: Milan Nešković, Narodno pozorište Niš

Po drami „Svrati, reče čovek“, sa podnaslovom „San o zavičaju“, Milan Nešković je sa autorskom ekipom i ansablom niškog pozorišta scenski uobličio efektanu priču o povratku malog čoveka-marginalca sa velikim snovima iz dalekog sveta u okrilje provincije, čija nostalgичno-melanholična atmosfera biva naglašena setnim tonovima neostvarenih ambicija i promašenih života u kafanskom ambijentu začinjenom opijajućim alkoholnim isparenjima i hipnotišućom muzikom Šabana Šaulića.

2. **„Bilo jednom na Brijunima“**, tekst i režija: Kokan Mladenović, Kreativna produkcija „Joca Art“, Centar za kulturu Svilajnac i Bitef teatar, Beograd
Polazeći od istorijskih činjenica o susretu bračnog para Broz sa Elizabet Tejlor i Ričardom Bartonom na Brionima, početkom sedamdesetih godina dvadesetog veka, a povodom snimanja filmskog ratnog spektakla „Sutjeska“, Kokan Mladenović pravi neskriveno nostalgični omaž zemlji koje više nema, ali i kritički sagledava ideološko-političke zablude koje su, izvesno, bile jedan od razloga njenog nestanka. Istovremeno, on zajedno sa četvoro sjajnih glumaca, problematizuje pitanje identiteta i nametnutih uloga u složenom društveno-istorijsko-kulturološkom kontekstu.

3. **„Alabama“**, Davor Špišić, režija: Dario Harjaček, Kazalište Virovitica (Hrvatska)

Komad jednog od najznačajnijih dramskih pisaca u regionu može se definisati kao tematsko-žanrovski spoj crne komedije, porodične drame, angažovanog teksta sa primesama sociološko-psihološke studije o klasnom nasilju, u čijem središtu jeste, nažalost, surovo aktuelan motiv masovnog ubistva koje je u tržnom centru u mestašcu u Alabami počinio maloletnik. Radnja predstave odigrava se u Hrvatskoj, deset godina nakon zločina, gde majka čuvajući pepeo sina-ubice, uspostavlja sa njim duhovnu vezu i ne prepušta ga spokoju onostranog sve do trenutka konačnog oprost.

4. **„Što na podu spavaš“**, po istoimenom romanu Darka Cvijetića, dramatisacija: Kokan Mladenović, Mina Petrić, Darko Cvijetić, Dubravko Mihanović i ansambl predstave, režija: Kokan Mladenović, Srpsko narodno pozorište Novi Sad, Gradsko dramsko kazalište „Gavela“, Zagreb (Hrvatska), Narodno pozorište Sarajevo i MESS, Sarajevo (Bosna i Hercegovina)
Potresna, intimna i nadasve emotivna ispovest Darka Cvijetića o najskorijem, krvavom sukobu na prostorima bivše Jugoslavije, poslužila je autor-skoj ekipi da na sceni oživi moćnu, katarzičnu, opominjuću i umetnički vrednu predstavu. Kuriozitet ove regionalne koprodukcije sadržan je u tome da glavnu ulogu naratora i aktera igra Darko Cvijetić, koji je u vrlo zahtevnom zadatku i glumačkom izazovu, odoleo primamljivoj mogućnosti scenske patetike i sa nadahnutim partnerima ispričao veliku, istinsku i antiratnu pripovest.

5. **„Hasanaginica“**, Ljubomir Simović, režija: Dušan Tuzlančić, Gradsko pozorište „Semberija“ Bijeljina i Narodno pozorište Republike Srpske, Banja Luka (Republika Srpska – Bosna i Hercegovina)

Vešto izbegavajući nepotrebne rediteljske egzibicije, Dušan Tuzlančić je uz svesrdnu pomoć odličnog glumačkog ansambla, dosledno, precizno, nadahnuo i sa više nego očiglednim poštovanjem pisca, postavio na scenu dramski tekst koji na suptilan, suveren i stilski prefinjen literarno-dramaturški način ilustruje sudbinu žene koja zbog tragičnog nesporazuma prouzrokovanog rigidnim patrijarhalnim običajima i zakonima, doživljava neumitni kraj.

6. **„Naš razred“**, Tadeuš Slobodanek, režija: Jasmin Novljaković, Gradsko dramsko kazalište „Gavela“, Zagreb (Hrvatska)

Sada već kulturni komad Tadeuša Slobodaneka o užasnim događajima i ogromnom zločinu u Drugom svetskom ratu, koji su počinili Poljaci nad sugrađanima Jevrejima u jednom malom mestu u ovoj zemlji, upečatljivo i potresno oslikava lažnu iluziju o ljudskoj toleranciji i surovost i nehumanost u ekstremnim uslovima, kada pojedinac pokazuje svoju iskonsku prirodu i karakter. Zagrebačka predstava u svakom aspektu pozorišnog čina doseže do univerzalnih značenja i nesumnjivih umetničkih kvaliteta.

Predlažem da u čast nagrađenih bude izvedena predstava **„Uobraženi bolesnik“**, Ž. B. P. Molijera, režija: Đorđe Nešović, u izvođenju domaćina festivala Knjaževsko-srpskog teatra.

U Novom Sadu, 30. jun 2023.

Miroslav Radonjić

Reč direktora

Na početku još jednog festivala koji naše pozorište organizuje želim da istaknem kompleksnost i značaj ovakve manifestacije.

Pozorišni festivali su mesto značajne umetničke razmene i posebnog kontakta publike i umetnika, mesto gde predstavljamo drugačije viđenje realnosti, nekad teško i turobno, nekad jasno i svetlo. Kada imate takvu razmenu sa umetnicima iz cele zemlje sigurno je da će se neke nove ideje, načini sagledavanja stvarnosti i nove estetike prelići na zajednicu u kojoj se festival održava. Kada je u pitanju međunarodni festival, ovakvi uticaji i intenzitet umetničke razmene još su veći, a samim tim i značajniji za našu kulturnu zajednicu, grad i publiku koja ima posebno mesto na Joakimfestu.

Sa ponosom kažem da već 18 godina gradimo Međunarodni pozorišni festival Joakimfest sa različitim partnerima iz zemlje i sveta i da je ovaj festival prerastao u jednu od najznačajnijih pozorišnih manifestacija u regionu.

Kao najstarijem pozorištu u Srbiji obaveza nam je da negujemo tradicionalnu pozorišnu umetnost ali i da donosimo savremeni pozorišni izraz i nove umetničke tendencije. Sledeći ideje oca srpskog pozorišta Joakima Vujića po kome festival i nosi ime, učinili smo da Joakimfest danas predstavlja mesto susreta i razmene pozorišnih profesionalaca iz zemlje i inostranstva, a da istovremeno gledaocu postavlja pitanja i prikazuje novi ugao stvarnosti koju živimo.

Na sceni Knjaževsko-srpskog teatra šest predstava preispitivaće sliku stvarnosti, pred publiku doneti izazovne teme i raznolike pozorišne pristupe.

Želim da se zahvalim svojim prethodnicima i svim pozorišnim profesionalcima koji su dali doprinos ovom festivalu, omogućili da traje osamnaest godina, da raste i sazreva i na taj način pomogli da kragujevačko pozorište bude vidljivo na međunarodnoj kulturnoj sceni.

Zahvalnost dugujem selektoru festivala dr Miroslavu Radonjiću koji je u poslednje dve godine značajno doprineo unapređenju festivala. Takođe, moram da istaknem podršku koju na pružaju Grad Kragujevac i Ministarstvo kulture Republike Srbije, a bez koje Joakimfest ne bi bio moguć.

Dobro došli na 18. Međunarodni pozorišni festival Joakimfest!

Mladen Knežević

Direktor Knjaževsko-srpskog teatra
Mladen Knežević

Nema klasik vrijeme o kojem priča, vrijeme u kojem je napisan i vrijeme u kojem se igra

„Ima tih stvari u klasicima, koje se neće nikad promijeniti, dok slovo na planeti bude postojalo. Oni su i inspiracija, i putokaz i dio umjetničkog DNK jednog naroda i jednog jezika”, kaže **Dušan Tuzlančić**, reditelj predstave „Hasanaginica”, koja otvara ovogodišnji Joakimfest.

Ovogodišnji Joakimfest otvara predstava „Hasanaginica”, rezultat koprodukcije Narodnog pozorišta Republike Srpske i Gradskog pozorišta „Semberija” iz Bijeljine. Na koji način je ova saradnja obogatila predstavu i doprinela njenom dosadašnjem uspehu?

Samo da dodam: u predstavi igraju i troje glumaca SNP Novi Sad, iako SNP nije zvanično koproducent. Ima puno razloga da koprodukcije smatramo budućnošću pozorišta. Puno one donose. Kvalitet, sigurno. Provjetrava se svako pozorište, hlade se sujete, ubija se ona mračna strana pozorišta kao institucije, onoga o čemu se ne priča izvan esnafa. Manje se robuje predrasudama. Rodi se na momente i neka takmičarska atmosfera, u najljepšem značenju tog izraza. Znao kako se u životu nekad slatko ispričate sa totalno nepoznatom osobom. Tako je i sa partnerom na sceni; kad s nekim igrate prvi put, a imate recimo 30 godina staža, možda riješite nešto što sa ljudima koji vas svakodnevno okružuju niste mogli. Otkrijete i pokažete novog sebe. Plus činjenica da predstava koprodukcijom dobije više paralelnih života. To je dobro za svaku predstavu, pogotovo tamo gdje ima malo pozorišta i malo gledanja, kao kod nas.

„Hasanaginica” Ljubomira Simovića je napisana 1974. godine i izvođena je u najznačajnijim pozorištima na jugoslovenskom kulturnom prostoru. Šta Vas je najviše inspirisalo da baš ovo delo predstavite pozorišnoj publici?

Ja sam dugo bio odsutan kao autor iz pozorišta. Imao sam vremena da razmislim i o sebi, kao i da sa strane, bez ičega što me ograničava mislim i o pozorištu, i o pozorištu kod nas i o tome šta ja hoću. Iako danas pozorište ide u jednom, možda drugačijem pravcu, ja i dalje, krajnje lično, pronalazim najveće zadovoljstvo u scenskom tumačenju pišćevih ideja.

Svi glumci koji su sa mnom radili, imali su priliku da izvagaju moju tezu da je štrihu najčešći uzrok trenutno odsustvo znanja, energije ili vremena. Ej, preskoči, to ćemo da štrihujemo. Eto, Šekspir ima viška i grešaka, pa samo čeka da ga ja u Bijeljini obogatim, oplemenim, precrtam i dopišem, da bih bio počašćen frazom: „novo, snažno i inteligentno tumačenje klasike”. Ako želim sa scene nešto da kažem, probaću to da kažem Šekspirovim riječima. Kroz njegov zarez. Meni je to izazov. Neko mora čuvati i tu liniju u dramskom pozorištu, ma koliko to trenutno bilo nepopularno. Mislim da se rediteljsko autorstvo snažno može i tako ostvariti.

Halil Džubran u *Proroku* kaže, parafraziram: „Nije svaka drskost hrabrost, i nije svaka nježnost kukavičluk”.

Ja sebe smatram nedostojnim da pričam o Ljubi Simoviću. Čak i da ga hvalim. On je planina našeg pozorišta, ja sam kamičak. Zato meni Hasanaginica i jeste bila idealna podloga da svojim izražajnim sredstvima kažem, između ostalog, i šta mislim o pozorištu danas.

Da li postoji neki trenutak ili aspekt procesa rada na predstavi koji je na Vas ostavio poseban utisak?

Nekih se baš rado sjećam.

Kad nekoliko glumaca dođe na prvu čitaću probu i zna pola teksta napamet, a da im to niko nije tražio. To je, prije 50 godina i danas, fascinatno.

Kad Raco Knežević ustane od stola, u nekoj ranoj fazi rada, i kaže: „Malopre da smo uključili mikrofone, imali bismo sjajnu radio dramu, samo to nemoj nipošto da im kažeš.”

Kada smo na generalnu probu uveli nekoliko desetina učenika prvog i drugog razreda srednje, i svjesno im nismo zabranili telefone. Sjedio sam iza njih i više od pola predstave gledao njih, a ne predstavu. Fascinantno iskustvo. Niko dva sata nije dodirnuo telefon. Neki su brisali suze. To su generacije koje nisu pročitale 50 knjiga u životu, od toga pet svojom voljom. Oni, za koje ozbiljna istraživanja kažu da im je pažnja 7-11 sekundi, a i tada samo uz atraktivan naslov i dobru fotografiju. Tog momenta vas baš bude briga šta će bilo ko napisati o predstavi, da li će ikada otići na neki festival ili biti nagrađena. Tad vjerujete u snagu umjetnosti, ma kako to nekome zvučalo patetično.

O „Hasanaginici” se pisalo više nego i jednoj drugoj baladi naše narodne književnosti. Šta mislite da ovu baladu čini tako privlačnom i vanremenskom?

Iskreno vjerujem da je ljudska rasa dobra i ontološki ekstravertna, ma kako nam se činilo da savremena civilizacija pokazuje drugačije. Ne mijenjaju se ljudska osjećanja kroz vijekove, mijenjaju se samo njihove manifestacije. Zašto bi inače usputna porodična tragedija neke obične žene, negdje na kraju svijeta, trajala 450 godina i bila prevedena na xy jezika, a kod nas u pozorištu samo ova dramatisacija funkcionisala besprijekorno pola vijeka. U ovoj tragediji nema ubistava, nema nasilja, nema psovke, nema rata, nema bogova. Nema velikih tema ni velikih riječi u korijenu tragedije. Samo gruba činjenica: Ne dam ti dijete, nisi ga zaslužila. I smrt od bola u duši.

A reakcije gledalaca su decenijama iste. Zato i mislim da ljudi nisu uspjeli da ubiju dobro u sebi, ma koliko se u tome trudili.

Predstava je izazvala sjajne reakcije publike, a i sami ste istakli da „ona ima svoj život u svim gradovima gde igra”. Da li je „Hasanaginica” zapravo svojevrsan dokaz da klasični komadi i teme i dalje imaju snagu da privuku pažnju sadašnje javnosti?

Naravno da imaju. Sve može privući pažnju i pobuditi i osjećanja i razmišljanje, samo ako je iskazano pravilnim,

prikladnim i interesantnim scenskim sredstvima. Vjerujem u baš taj redoslijed. Ja ne znam kako se to sjedne i "adaptira" klasik. Pa sama činjenica da mi govorimo rečeničnim naglaskom 21. vijeka, da tako hodamo, spavamo, radimo, da bilo koju misao čitamo sa svim saznanjima, radošću i bolom svakodnevice – zar to nije to?

Nema klasik vrijeme o kojem priča, vrijeme u kojem je napisan i vrijeme u kojem se igra. On je u domenu kvantne fizike, on sam zna tačke u kojima se vrijeme i prostor dodiruju. Ima tih stvari u klasicima, koje se neće nikad promijeniti, dok slovo na planeti bude postojalo. Oni su i inspiracija, i putokaz i dio umjetničkog DNK jednog naroda i jednog jezika.

Naravno, nisu klasici početak i kraj pozorišta. Široko je pozorište, preširoko. Kao ogromna, praiskonska rijeka koja u određenim okolnostima nabuja i izlije se u desetine privremenih otoka. Mali narodi, plemena koja ne idu dalje od svojih mikrostaništa, u stanju su da neku otoku proglašavaju glavnim tokom, da neku stvar koju poplava slučajno iznese iz glavnog toka, proglašavaju svetinjom i da se toj zabludi klanjaju godinu ili deset. Onda ostanu u čudu kad ta voda jedno jutro presuši. E, meni samo to ponekad zasmeta. Uporno sadimo germanski i neke druge pelcere u ovu našu balkansku i mediteransku zemlju. Oni se osuše, a mi ih opet posadimo, i u tome nam prođe deset, petnaest godina.

Volio bih da se malo odmorimo od upotrebe riječi "proces" u pozorištu. Ili barem da razmislimo da li ga možda imaju i pekari, rudari, piloti. Društvo zanimaju naši finalni produkti. Odžučar je garav, umjetnik rovi po dnu sopstvenog želuca dok stvara. Ili to prihvataš, ili promijeniš posao. Ne telališ dan i noć o tome. Ne stavljaš to u centar predstave. Kada pogledate one koje je, s pravom, vrijeme nazvalo velikim rediteljima, vidjećete da u njihovom radu nema nasilnog pomodarstva, ni želje da ih neko proglasi aktuelnim, samo zahvaljujući formi. Nikad veliki reditelji nisu omalovažavali ni literarni predložak ni publiku. A i kako bi, kad su im to dva osnovna stuba slave. Svod rediteljskog talenta se na njih oslanja, ne može lebdjeti u vazduhu.

Dušan Tuzlančić

Mi već dugo imamo neku frivolnu, najčešće festivalsku mikroklimu i npr, sa druge strane, najgledaniji, ozbiljan beogradski repertoar u cjelini. Žive kao dva paradoksa, dva paralelna svijeta koji se ne dodiruju, i svi se pravimo da to ne primjećujemo.

Naravno nisam isključiv, ima raznih Festivala i festivala, Pozorišta i pozorišta, Predstava i predstava, ali samo skrećem pažnju na nešto jako uočljivo, a gurnuto je pod tepih umjesto konstruktivne esnafske priče sa gledanjem u oči. Sad bih ovdje trebao da baš u tom kontekstu pohvalim Vaš festival na koji se ovo stvarno ne odnosi, ali će ispasti da se šlihtam selektoru (smijeh). Bez šale, mogao bih sa puno argumenata da Vam nahvalim festival, ali svako dobronamjeran to može i sam da vidi.

I da napravim krug na početak pitanja: naravno da za klasike uvijek ima mjesta u pozorištu. Ljudska duša podsvjesno određuje i čega je željna i šta smatra lijepim. Teško mozak može da preuzme tu funkciju. Da je suprotno, računar bi odavno bio mjerilo dobrog u umjetnosti. On može da pročita sve knjige ovog svijeta za jedno prijepodne. Pa opet ne presuđuje i ne trasira pravce umjetnosti. Sreća naša.

Šta je za Vas dobra predstava?

Kad predstavu voli publika, kad o njoj respektabilna kritika ima lijepo mišljenje i kad je svaki učesnik u njoj voli i radije se svakom igranju. Kad samo jedno od ovo troje postignete, imate puno opravdanje zašto ste je postavili na repertoar. Probat i da postignete sve troje u okviru jedne predstave, je traganje za pozorišnim svetom gralom. Najčešće teško dostižno. Razloge djelimično potražite u prethodnim odgovorima.

Sa Dušanom Tuzlančićem razgovarala: Milica Mutavdžić

VEČERAS NA REPERTOARU 10. OKTOBAR / 20:00

Ljubomir Simović **HASANAGINICA**

Režija: Dušan Tuzlančić Trajanje: 110`

Produkcija: Gradsko pozorište „Semberija“, Bijeljina i Narodno pozorište Republike Srpske, Banja Luka / Republika Srpska – Bosna i Hercegovina

Scenografija: Marija Kalabić
Kostimografija: Marina Sremac i Jasmina Radujko
Scenski pokret: Igor Greksa
Lektor: prof. dr Radovan Knežević
Muzika: Vlatko Stefanovski
Dizajn svjetla: Zdenko Medved

Igraju: Milan Kovačević, Bojana Milanović, Sonja Damjanović, Mihailo Maksimović, Ljiljana Čekić, Goran Jokić, Nenad Blagojević, Dušan Ranković, Ognjen Kopuz, Ivan Petrović.

Reč reditelja

„Oduvijek sam razmišljao o tome kako bi to izgledalo kad bi slikari ili muzičari, u katalogima svojih izložbi ili koncerata, pisali o tome šta su htjeli da kažu, ili na šta treba da obratimo pažnju, ili nam, kao slučajno, poslali ključ za čitanje njihovih djela. A mi u pozorištu odgajamo taj institut, i to zdušno, decenijama.

Svako ko bude držao ovaj program u rukama dva sata će gledati (ili barem početi da gleda) djelo o kojem je objavljeno preko hiljadu trista bibliografskih jedinica, dramatisaciju koja u ovoj sezoni doživljava pola vijeka, dramsko djelo koje su na našem jeziku preko pedeset puta režirali veliki reditelji i igrali najveći glumci. Na svu tu plejadu velikog i lijepog oko Hasanaginice, ja sam imao sreću i da okupim tim zbilja velikih saradnika.

A ja? U sve sam dodao samo prstohvat poštovanja, začina za koji mi se čini da je pomalo zaboravljen u našem Pozorištu. Poštovanja koje sve više postaje čin hrabrosti i modernosti u ovom umjetničkom vijeku. Poštovanja prema piscu, poštovanje prema svakom liku kojeg je pisac napisao, poštovanja prema svakom glumcu i svakom članu autorskog tima. Svoj posao sam zamislio tako da svima njima stvorim uslove da na putu ka dogovorenom cilju pokažu najboljeg sebe. Jer svi su učesnici u ovoj predstavi odlični.

Za sve što vama ne izgleda tako, isključivo meni grijeh na dušu.

Dušan Tuzlančić

18. Međunarodni pozorišni festival Joakimfest
Iluzije u ogledalu stvarnosti
10–17. oktobar 2023.

GLAVNI PROGRAM

HASANAGINICA

10. oktobar / 20.00 časova

ALABAMA

11. oktobar / 20.00 časova

SAN O ZAVIČAJU

12. oktobar / 20.00 časova

NAŠ RAZRED

13. oktobar / 20.00 časova

BILO JEDNOM NA BRIJUNIMA

15. oktobar / 20.00 časova

ŠTO NA PODU SPAVAŠ

16. oktobar / 20.00 časova

PREDSTAVA U ČAST NAGRAĐENIH

UOBRAŽENI BOLESNIK

17. oktobar / 20.00 časova

PRATEĆI PROGRAM

Promocija knjige *Joakim Vujić – sabrane drame*,
priredila Isidora Popović, u izdanju Sterijinog pozorja
11. oktobar / 19.00 časova

Promocija monografije *Milan Gutović* Tatjane Nježić
13. oktobar / 19.00 časova

TIM 18. JOAKIMFESTA

Direktor 18. Joakimfesta i Knjaževsko-srpskog teatra:
Mladen Knežević

Selektor 18. Joakimfesta:
Dr Miroslav Radonjić

Izvršni producent:
Vojo Lučić

Tehnička koordinatorka:
Ana Kolbjanova

Odnosi sa javnošću i marketing:
Jovana Perić

Organizator:
Bojan Ilić

Vizuelni identitet:
Milena Vučković

Katalog i bilten festivala:
Urednica: Damjana Jovanović
Novinarka: Milica Mutavdžić
Dizajn i prelom: Milena Vučković
Prevod: Boris Tiosavljević (eng/sr)

Moderator – prateći program:
Nenad Glišić

Web administrator:
Damjana Jovanović

Foto:
Nenad Borisavljević

Tehnička podrška:
Nenad Miloradović

Ekipa tehnike:
Vladan Brkić, Zoran Stevanović, Strahinja Đorđević,
Marija Vujičić, Saša Đorđević, Nikola Manić, Saša
Radivojević, Ivan Filipović, Dobrica Andrić, Zoran
Jokanović

Administrativno-pravni poslovi:
Svetlana Borković, Nadica Ognjanović

Računovodstveni poslovi:
Danijela Milenković, Snežana Nedeljković, Danijela
Stević, Snežana Ristić

Domaćini trupa:
Ana Kolbjanova, Saša Pilipović, Bogdan Milojević,
Bojan Ilić, Milica Majstorović, Milica Đorđević

Biletarnica:
Milica Đorđević

Razvodnice:
Emilija Savić, Milica Savić, Teodora Stanojević,
Aleksandra Dačović, Jovana Rakićević

Volonteri/ke:
Zahvaljujemo se volonterima Kancelarije za mlade
Kragujevac.

